

ническа армия, съ която неизбежно днесъ, а най-късно утрѣ, прѣдстоеше да се счепкаме, както казватъ русситѣ: „не на жизнь а на смъртъ“, че тамъ пространството се оглушава отъ писъцитѣ на женитѣ и дѣцата, отъ охканията и прѣдсмъртнитѣ стенания на раненитѣ и, най-насетнѣ, че тамъ се търкаляха хиляди чововѣчески трупове, оставени за кървавитѣ пиршества на хищнитѣ звѣрове. . . . Но това напомняване не намаляваше ентузиазма у опълченцитѣ по-скоро да се срѣщнатъ съ противника, а напротивъ, то го удвояваше. Това се видѣше не само отъ думитѣ имъ, но и отъ изражението на очитѣ имъ.

По цѣлата позиция бѣше мирно и тихо. Нито едно движение, нито единъ звукъ, който да свидѣтелствува за присжтствието на противника. Само къмъ 7 часа сутриньта се зачуха татъкъ далеко, отъ къмъ Нова-Загора топовни гърмежи; прѣдполагаше се, генералъ Гурко да бѣ нападналъ Реуфъ-паша при Джуранлии. По-сетнѣ забѣлѣзахме да се движатъ масса неприятелски пѣхотни части къмъ западъ. Това движение ставаше по направление къмъ Чирпанския пѣтъ и, до колкото позволяваше мѣстността да се види, виждаше се, че передвиженията на тия войскови части не се отличаваха съ добъръ редъ.

Въ 8 часа се получи заповѣдь да се вдигнатъ дружинитѣ отъ бивуака. 3 я дружина получи заповѣдь да се въскачи на сѣверния склонъ на възвишенността — на истокъ отъ Стара-Загора — Чадъръ-могила, а 1-а дружина се въскачи на источната частъ на схщата възвишенность.

Щомъ дружината се спрѣ на опрѣдѣленото мѣсто, азъ се отдѣлихъ отъ офицеритѣ и се расположихъ подъ едно увѣхнало бадемово дърво, за да направя нѣкои и други бѣлѣжки за вчерашния день. Офицеритѣ се бѣха събрали въ кръжокъ за да довършатъ прѣкъснатата утрenna похапка, а опълченцитѣ си догризваха сухаря. . . .

Слѣдъ малко се чу дружния хоръ на пѣснопоицитѣ офицери. Подиръ тѣхъ запѣха и опълченцитѣ своитѣ войнишки юнашки пѣсни.

Азъ напустнахъ своитѣ бѣлѣжки и се присѣдинихъ къмъ офицеритѣ.

Въ пѣснитѣ, както на офицеритѣ, така и на опълченцитѣ, които ту плавно-жаловито, ту прѣкъснатото гръмовито, се разнасяха по цѣлата позиция, се исказваше всичко: юначество, негодувание и угроза противъ неприятеля и, най-сетнѣ, прощавание